



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka v právní věci

žalobkyně: **N. T. H.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské nám. 101/5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 11. 2022,
čj. 126662-3/2022-OPL

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ nebo „**zastupitelský úřad v Hanoji**“) ze dne 13. 7. 2022, čj. 1714-2/2022-HANOKO (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a zastavil řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dle § 42a zákona o pobytu cizinců.

II. Správní řízení a Napadené rozhodnutí

3. Žalobkyně podala dne 23. 6. 2022 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dle § 42a zákona o pobytu cizinců. Současně požádala o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně uvedla, že vychovává s manželem dvě nezletilé děti a celá rodina žije ve společné domácnosti v České republice. Její starší syn má opožděný vývoj a vyžaduje zvláštní péči, kterou mu poskytuje žalobkyně. Oddělení žalobkyně od syna by negativně ohrozilo jeho další vývoj a v případě jejich společného vycestování do Vietnamu by mu žalobkyně nemohla zajistit stejně kvalitní pedagogickou a psychologickou podporu. Manžel nemůže péči o syna zajistit samostatně, neboť je pracovní vytížen a rodina je závislá na příjmech manžela v České republice. Žalobkyně dále odkázala na porušení Úmluvy o právech dítěte. K žádosti doložila zprávu Speciálního pedagogického centra pro děti a mládež s vadami řeči se zaměřením na augmentativní a alternativní komunikaci s.r.o. ze dne 7. 6. 2022, čj. SPC-269-2022 (dále jen „**zpráva školského zařízení**“), podle které by vycestování žadatelky do Vietnamu neprospělo jejímu synovi, neboť přítomnost matky se jeví jako významná pro kvalitní péči o syna.
4. Prvostupňovým rozhodnutím zastupitelského úřadu v Hanoji byla žádost žalobkyně zamítnuta. Zastupitelský úřad nepovažoval tvrzené a doložené skutečnosti v žádosti za důvody, pro které by bylo na místě upustit od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně se proti Prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Žalovaný její odvolání v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a napadené usnesení potvrdil.
6. K námitce žalobkyně týkající se skutečnosti, že Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nelze přezkoumat, jak jsou pobytová historie žaloby a nelegální pobyt na území ČR významné pro rozhodnutí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, žalovaný s poukazem na obecná východiska posuzování tohoto typu žádostí uvedl, že pobytová minulost žalobkyně byla podpůrným, nikoliv rozhodným důvodem pro závěr o přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti. Rozvedl, že žalobkyně svou žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odůvodnila nepřiměřeností požadavku s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života jí a její rodiny a zvláště pak jejího nezletilého staršího syna, o kterém v žádosti uvedla, že je postižený. V tomto směru správní orgán prvního stupně poměřil proti sobě stojící zájmy, a to jednak nejlepší zájem nezletilých dětí, a to, zda musí převážet nad zájmem na dodržování veřejného pořádku. V rámci poměřování proti sobě stojících zájmů zahrnul i imigrační historii žalobkyně, jako jedno z dalších podpůrných hledisek, které je nutno brát v potaz. Hlavním důvodem byly však jiné, žalovaným označené okolnosti. Žalovaný poukázal na to, že rozhodnutím žalobkyně nevznikla nová povinnost opustit území České republiky, ale toliko jí nebyla udělena výjimka z požadavku osobního podání žádosti. K námitce, že Prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, žalovaný uvedl, že právo z čl. 3. odst. 1 této Úmluvy nelze chápat absolutně. Zastupitelský úřad v Hanoji dospěl podle žalovaného k závěru, že zamítnutím žádosti žalobkyně nezasahuje do sféry dítěte.

7. Žalovaný k námitce žalobkyně, týkající se nesprávného zhodnocení zprávy školského zařízení ze strany zastupitelského úřadu v Hanoji, uvedl, že žalobkyně jako hlavní důvod své žádosti uvedla rodinné důvody a to, že pečuje o postiženého syna, což doložila toliko uvedenou zprávou. Žalovaný k tomuto poznamenal, že odborné závěry zastupitelský úřad nikterak nezpochybnil ani je nerelativizoval, s výjimkou dílčího nepřípustného hodnocení pobytové situace školským poradenským zařízením.
8. Předně žalovaný poukázal na to, že pokud žalobkyně argumentuje rodinnými důvody, měla v řízení o žádosti doložit tvrzenou výjimečnost své situace. V tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018 - 35. Žalobkyně uvedla, že její syn je postižený a vyžaduje její péči. K tomuto k žádosti odkázala jen na zprávu školského zařízení. Žalovaný odmítnul, že by zastupitelský úřad v Hanoji v odůvodnění svého rozhodnutí snižoval hodnotu tohoto důkazu. V rozhodnutí se správní orgán prvního stupně nejprve zaobíral otázkou, zda lze předloženou zprávu školského zařízení považovat za doklad o tom, že syn žalobkyně je „postižený“. V tomto ohledu dovodil, že syn žalobkyně trpí závažnější vývojovou dysfázií, a to i bez doložení lékařských zpráv. Žalovaný doplnil, že definice pojmu „postižení“ není v českém právním řádu jednotná, a dospěl k závěru, že není podstatné, jestli je míra znevýhodnění syna žalobkyně pro jeho diagnózu důvodem pro to, aby byl označen za „postiženého“. Za podstatné považoval, zda znevýhodnění syna žalobkyně má za následek, že žalobkyně není schopna opustit území České republiky, a to za účelem osobně podat žádost na zastupitelském úřadu v Hanoji, a to právě pro důvody, že syn žalobkyně vyžaduje zvláštní péči.
9. Z obsahu předložené zprávy dle žalovaného naopak vyplývá, že důvody zvláštní péče v daném případě nejsou splněny. Z předložené zprávy plyne, že syn žalobkyně nejprve navštěvoval specializovanou školu, načež byl v září 2020 přeřazen do běžné základní školy, aby na to byl následně opět přeřazen do specializované školy. Ze zprávy se podává, že syna do školského poradenského zařízení doprovází jeho otec. Rodiče pracují v pohostinství, doma se mluví vietnamsky a anglicky; v závěru zprávy se uvádí, aby z důvodu vhodnosti pro kvalitní péči syna bylo jeho matce umožněno vystavení dokumentů na území ČR. Žalovaný doplnil, že ve zprávách školského poradenského zařízení žalobkyně jako matka prakticky nijak nefiguruje kromě zmínky o tom, že pracuje v pohostinství. Žalovaný měl rovněž k dispozici i předchozí zprávu školského poradenského zařízení z roku 2020. V této zprávě není oproti aktuální zprávě nikterak hodnocena pobytová situace žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Žalovaný pak poukázal na to, že v kontextu obou těchto zpráv má za to, že úvahy školského poradenského zařízení překročily zákonný rámec jeho působnosti ve smyslu § 16 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním a vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“), a v tomto shledal vyjádření školského poradenského zařízení účelovým. Rovněž jím bylo dle žalovaného doloženo toliko, že syn žalobkyně vyžaduje zvláštní péči, a to v rozsahu návštěv u logopeda a návštěv organizací specializujících se na děti s odlišným mateřským jazykem, jakož i rodilého mluvčího českého jazyka. O žalobkyni, která by v tomto směru poskytovala zvláštní péči synovi, se zpráva nijak nezmiňuje.

10. Důvodnou žalovaný neshledal ani argumentaci založenou na poukazu na čl. 23 Úmluvy o právech dítěte.

III. Žaloba

11. Žalobkyně v podané žalobě především zreprodukovala odvolací námitky s doplněním, že na námitkách uplatněných ve správním řízení trvá.
12. **Pod prvním žalobním bodem** žalobkyně namítala, že není přezkoumatelné, jak je její pobytová historie a nelegální pobyt na území významná pro podanou žádost. Namítala, že správní orgán nemůže rozhodování podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců nad rámec smyslu zákonné úpravy využít k sankcionování žalobkyně za nelegální pobyt. Poukazovala na to, že ve své žádosti argumentovala zejména zájmem svých nezletilých dětí, především potřebami syna, který má závažnější vývojovou vadu. Zdůrazňování nelegálního pobytu žalobkyně označila za rozporné s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. V reakci na závěry žalovaného vyslovené v Napadeném rozhodnutí žalobkyně opět namítala, že nemůže být sankcionována za předchozí porušení zákona o pobytu cizinců tím, že jí tím bude odůvodněno neupuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Zastupitelský úřad posuzuje podle ní pouze důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti doložené cizincem. Mezi tyto důvody nepatří dosavadní imigrační bezúhonnost cizince. Dle žalobkyně je nepřipustné, aby správní orgán prvního stupně nad rámec zákona rozšiřoval v tomto směru podmínky pro upuštění od povinnosti osobního podání. Napadené rozhodnutí je tak dle žalobkyně nepřezkoumatelné.
13. **Pod druhým žalobním bodem** žalobkyně reprodukovala své odvolací námitky poukazující na nesprávné zhodnocení zprávy školského zařízení. Uvedla, že není zákonem předepsán způsob, jakým má cizinec důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti správním orgánům doložit. Úvahy správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně měla stav syna doložit i jinými důkazy, nemají dle ní oporu v žádném právním předpisu. Žalobkyně v tomto doplnila, že zprávu školského zařízení zpracovávali odborníci, a to speciální pedagogové a psycholog. Pokud žalovanému předložený důkaz připadal nedostatečný, měl žalobkyni vyzvat k doložení dalších dokladů. I ve zbytku své polemiky se žalobkyně v tomto ohledu omezila na reprodukci svých odvolacích námitek, doplněných o poznámku, že na odvolací argumentaci trvá.
14. **Pod třetím žalobním bodem** žalobkyně namítala samotný smysl a účel právní úpravy týkající povinnosti osobního podání žádosti stanovené zákonem. V tomto směru žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, čj. 1 Azs 4/2021 - 28, který se rovněž zabíral otázkou upuštění od povinnosti osobního podání žádosti občana Vietnamu. Dodala, že rovněž žalobkyně měla v ČR povolen pobyt a není

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tedy osobou, která by správním orgánům nebyla známa. Není proto dán základní důvod, proč byla zavedena povinnost osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 1. 2023 navrhnul, aby byla žaloba zamítnuta. Předslal, že pokud pomine žalobní námitky, které jsou pouze redakčně zpracované odvolací námitky s dovětkem, že na své argumentaci uvedené v odvolání žalobkyně trvá, obsahuje žaloba toliko jediný žalobní bod spočívající v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, čj. 1 Azs 4/2021 - 28, a ve zpochybnění smysluplnosti samotné povinnosti osobního podání žádosti stanovené přímo zákonem. K těmto námitkám soustředěným soudem pod **třetím žalobním bodem** uvedl, že je mu tato námitka známa z jiných řízení, s tím, že v poukazované věci se nicméně jednalo o skutkově odlišnou situaci – konkrétně o žádost cizince o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt za současné objektivní překážky způsobené epidemiologickými opatřeními v době probíhající pandemie koronaviru, které vyloučily osobní podání takové žádosti. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozhodovací praxi Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, s níž se ztotožnil. Ke zpochybnění samotné právní úpravy žalovaný doplnil, že požadavek osobního podání žádosti stanovuje přímo zákon. V tomto ohledu správním orgánům nepřísluší právní úpravu hodnotit. V této věci žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Azs 351/2018 - 50.
16. K námitce pod **prvním žalobním bodem** žalovaný odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění Napadeného rozhodnutí, ve kterém se s touto argumentací vypořádal a uvedl, že se o žádné sankcionování za předchozí porušení zákona o pobytu cizinců v jejím případě nejedná.
17. K námitkám soustředěným soudem pod **druhý žalobní bod** pak žalovaný poznamenal, že nemá možnost věcně reagovat, neboť žaloba je v tomto ohledu odůvodněna pouze tím, že jeho závěry a úvahy jsou shodné s úvahami a závěry správního orgánu prvního stupně, což označil za nepravdivé a zavádějící. Uvedl, že jádrem této části žalobní argumentace je otázka, zda je možné syna žalobkyně označit za „postižené dítě“, za které jej označila žalobkyně, aniž doložila lékařskou zprávu, která by toto prokazovala. S tím dle žalovaného souvisí dále otázka, zda bylo ze strany zastupitelského úřadu v Hanoji na místě vyzvat žalobkyni, aby tuto lékařskou zprávu doložila. Žalovaný však tyto otázky nepovažoval za relevantní pro učinění závěru o tom, zda žadatelka mj. s ohledem na znevýhodnění jejího syna nemůže dočasně opustit území České republiky. K tomu odkázal na závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí. Pokud tedy žalobkyně reaguje pouze na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, její žalobní argumentace se mívá s odůvodněním Napadeného rozhodnutí. Pokud pak jde o otázku účelovosti zmínky o pobytové situaci žalobkyně ve zprávě školského zařízení, žalovaný konstatoval, že ani v tomto případě není možné tvrdit, že úvahy správního orgánu prvního stupně a žalovaného jsou v tomto ohledu shodné, a žalobní námitka se tak opět mívá s odůvodněním Napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádného opravného prostředku, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

19. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť souhlas účastníků s takovým postupem byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován. Soud nenařídil jednání ani k provedení dokazování, neboť žalobkyně žádné důkazní prostředky nad rámec obsahu správního spisu nenavrhovala.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. V posuzované věci brojí žalobkyně podanou žalobou proti rozhodnutí, jímž správní orgány podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamítly její žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt a rovněž zastavily řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky dle § 42a zákona o pobytu cizinců.
22. Soud předesílá, že žalobkyně kromě námitek soustředěných soudem pod třetí žalobní bod v podané žalobě námitkami vznesenými pod prvním a druhým žalobním bodem fakticky zcela beze změny jejich rozsahu a obsahu reprodukovala námitky, jimiž v řízení o odvolání brojila proti závěrům vysloveným zastupitelským úřadem v Hanoji v Prvostupňovém rozhodnutí.
23. V této souvislosti soud opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předkládá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
24. Soud k takto uplatněným námitkám uvádí, že žalobkyně při jejich konstrukci ignorovala skutečnost, že se obdobnými námitkami zabýval žalovaný v Napadeném rozhodnutí. Žalobkyně v důsledku toho v podané žalobě v tomto rozsahu nijak nereagovala na závěry, které žalovaný k obsahově shodným námitkám uplatněným žalobkyní v řízení o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nedostatečně reflektovala, že žalovaný takové námitky vypořádal a zdůvodnil závěr o jejich neopodstatněnosti, naopak se v těchto pasážích argumentací shodnou s námitkami vznesenými v doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vymezovala vůči postupu správního orgánu prvního stupně, aniž tuto svou argumentaci relevantně provázala s námitkami, kterými by brojila proti závěrům vysloveným žalovaným v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Ani její paušální závěr k druhému žalobnímu bodu o tom, že závěry žalovaného jsou shodné se závěry správního orgánu prvního stupně, přitom není z dále rozvedených důvodů opodstatněný.
25. V tomto ohledu proto platí, že v těchto případech, kdy se žalobkyně v žalobě omezila na takovou konstrukci námitek (žalobkyně svou argumentaci z odvolacího řízení doslovně přebírá, jak soud ověřil ze správního spisu z obsahu doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí), aniž reagovala na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížila svou šanci na procesní úspěch.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Zdejší soud připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Městský soud v Praze se tak mohl věnovat takovým uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
27. V logice uspořádání žalobních bodů soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** poukazovala na nepřezkoumatelnost Napadeného rozhodnutí.
28. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
29. Dle Městského soudu v Praze však žádná z těchto skutečností v posuzované věci nenastala. Námitka nepřezkoumatelnosti je v tomto případě lichá. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je logicky vystavěno na jasném a srozumitelném základu, ze kterého plynou právní závěry, a to ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

989/08. Žalovaný se v odůvodnění Napadeného rozhodnutí s námitkami žalobkyně dostatečně vypořádal. Rovněž jsou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zřetelně uvedeny důvody, pro které byla žádost žalobkyně zamítnuta. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložil své závěry způsobem, který nebrání jejich věcnému posouzení ze strany soudu. Připojil úvahy, jimiž byl ve svých skutkových a navazujících právních závěrech veden. Neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu řízení. Každou z těchto námitek, které žalobkyně v doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesla, se žalovaný buď jednotlivě, nebo souhrnně při jejich společných znacích zabýval, vyslovil k nim své závěry, přičemž připojil úvahy, jimiž byl při vyslovení všech dílčích závěrů a při vypořádání jednotlivých s nimi souvisejících námitek veden.

30. Přebírá-li pak žalobkyně do své žalobní argumentace beze změny svou odvolací námitku o tom, že není přezkoumatelné, jak je její pobytová historie a nelegální pobyt na území významná pro podanou žádost, soud se s poukazem na shora popsána východiska k implikacím pouhého opakování nijak neupravené odvolací argumentace ztotožňuje se závěry, které v daném ohledu vyslovil žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Má shodně jako žalovaný za to, že správní orgány s oporou v obecných principech ovládajících posuzování tohoto typu žádostí dostatečně vysvětlily, že pobytová minulost žalobkyně byla podpůrným, nikoliv rozhodným důvodem pro závěr o přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti (srov. k tomu rovněž dále).
31. Napadené rozhodnutí tak není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti; soud proto mohl, vědom si výše vytyčených mantinelů, přistoupit k samotnému věcnému posouzení žalobní argumentace.
32. Z ustanovení § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, se podává, že *„[ž]ádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně“*.
33. Z odstavce 3 tohoto ustanovení se pak podává, že *„[z]astupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu“*.
34. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je posouzení, zda žalobkyně naplnila podmínky tzv. odůvodněného případu pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu výše citovaného ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
35. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů zdejší soud podotýká, že Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovující podmínky pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v sobě kombinuje správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

uvážení s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“, přičemž naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou dle judikatury kasačního soudu nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá, a tedy diskreční pravomoc správního orgánu omezuje (srov. rozsudek ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018 - 22, a tam odkazovanou judikaturu).

36. Vymezení případů, za nichž je důvodné od osobního podání žádosti upustit, se Nejvyšší správní soud věnoval opakovaně, jak vyplývá mj. ze shrnutí judikatury v jeho rozsudku ze dne 30. 7. 2020, čj. 2 Azs 148/2019 - 40. V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010 - 106, kasační soud v tomto směru konstatoval, že „[p]rostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti“. Dále pak dovodil, že „[p]odat žádost o taxativně zákonem vymezené pobyty jinou formou než osobním podáním je výjimečná možnost a bude se jednat především o případy, kdy by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 - 32, ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015 - 67, a ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015 - 36).
37. Pokud jde o rozložení procesních povinností, resp. povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, kasační soud ustáleně judikuje, že „[k]onkrétní důvody, které odůvodňují upuštění od povinnosti podat žádost osobně, musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců“ (srov. rozsudky ze dne 18. 1. 2021, čj. 5 Azs 258/2020 - 67, či ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015 - 67).
38. Popsané judikatorní závěry lze shrnout tak, že pro naplnění neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zjednodušeně řečeno zapotřebí, aby žadatel prokázal takové okolnosti, pro které na něm osobní podání žádosti o pobytové oprávnění nelze rozumně požadovat, přičemž tyto okolnosti mohou spočívat jak na straně zastupitelského úřadu, tak na straně osoby žadatele. Žalobkyně pak spatřuje důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zásadně v důvodech souvisejících s její osobou, resp. její rodinnou situací, když žádné námitky, kterými by brojila proti podmínkám přijímání žádostí u správního orgánu prvního stupně, v žalobě nevznesla.
39. V reakci na reprodukci odvolacích námitek, v nichž se žalobkyně pod prvním žalobním bodem vymezovala proti závěru správního orgánu prvního stupně a které učinila soudem shora kritizovaným způsobem součástí své žalobní argumentace, tak soud uzavírá, že správní orgány takto vymezeným pravidlům pro posuzování žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dostaly. Zabývaly se náležitě žalobkyní tvrzenými a dokládanými skutečnostmi a odůvodnily, proč je nepovažují za dostatečné pro vyhovění její žádosti dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jejich závěry přitom nevybočují z ustálené rozhodovací praxe správních soudů, jak byla výše shrnuta. Soud má porozumění pro situaci žalobkyně a vnímá, že její (dočasné) vycestování zasáhne do života rodiny, soudu se to nicméně nejeví jako nepřiměřeně tvrdý požadavek zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

40. Pokud jde o skutkové okolnosti projednávané věci, soud upozorňuje, že žalobkyně pobývala na území České republiky legálně do doby, než jí byl pobyt na území České republiky zrušen. Žalobkyni se dne 23. 4. 2012 narodil syn. Žalobkyně požádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky a současně s žádostí požádala o upuštění od osobního podání žádosti, čímž žádá o zlegalizování pobytu na území České republiky, aniž by musela opustit jeho území za účelem osobního podání žádosti.
41. Soud v tomto směru nepřisvědčil dílčí argumentaci žalobkyně ohledně sankčního charakteru rozhodnutí o neupuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by zamítnutím žádosti žalobkyně mělo být sankcí za nelegální pobyt. Předmětem tohoto řízení je toliko rozhodnutí o tom, zda jsou dány kvalifikované důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti; její zamítnutí nikterak nesouvisí s otázkou povolení či nepovolení pobytu na území České republiky. Argumentaci žalobkyně co do sankční povahy rozhodnutí správních orgánů, kterými byla zamítnuta žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti, tedy soud nepovažuje za opodstatněnou, neboť ani z Prvostupňového rozhodnutí, ani z Napadeného rozhodnutí nelze seznat, že by zamítnutí žádosti žalobkyně bylo ze strany správních orgánů považováno za sankci za předchozí protiprávní jednání žalobkyně.
42. Rovněž soud nesouhlasí s dílčí argumentací žalobkyně týkající se zdůrazňování jejího nelegálního pobytu jako základního hlediska pro rozhodnutí, které je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, který v rámci svého rozhodnutí nelegální pobyt žalobkyně zohlednil, avšak konstatoval, že se jednalo o jeden z podpůrných důvodů, přičemž nelegální pobyt nebyl brán jako základní východisko pro jeho závěry. Soud má za to, že z hlediska legalizace pobytu žalobkyně je její vycestování nezbytným krokem, který představuje minimální důsledek jejího aktuálního protiprávního setrvávání na území České republiky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018 - 50).
43. Soud nemohl vyhovět ani obecné (v reakci na závěry žalovaného vyslovené v Napadeném rozhodnutí) námitce žalobkyně, že by podmínka osobního podání byla v tomto ohledu v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, konkrétně v rozporu s nejlepším zájmem dítěte. Žalovaný se s předmětnou námitkou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vypořádal. Žalobkyně na tyto jeho závěry nijak nereflektovala a omezila se na zopakování své dřívější argumentace. Soud proto s přihlédnutím ke shora popsáním východiskům podávajícím se z významu dispoziční zásady ovládající tento typ soudního řízení uzavírá, že se v daném směru ztotožnil se závěry žalovaného, které považuje za správné a ve světle uplatňovaných důvodů dostatečně podložené. Rovněž v tomto bodě soud pro úplnost připomíná právní názor formulovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013 - 31, č. 106/2013 Sb. NSS, dle něhož v případech, kdy cizinec svůj rodinný život v České republice založí s vědomím svého nelegálního pobytu na území České republiky, rozhodnutí o jeho případném správním vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života jen výjimečně. Tím spíše pak daný závěr platí v případě vycestování z území České republiky za účelem osobního podání žádosti.
44. Námitky soustředěné pod prvním žalobním bodem tak soud neshledal důvodnými.

45. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobkyně pod **druhým žalobním bodem** brojila proti závěrům správních orgánů k argumentaci poukazující na nesprávné zhodnocení zprávy školského zařízení.
46. Ani ve věci této polemiky, jež byla zjevně jádrem sporu mezi stranami, nicméně soud nemohl odhlédnout od toho, že žalobkyně proti závěrům, které žalovaný vyslovil v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k odpovídajícím odvolacím námitkám, žádné konkrétní námitky nevznesla. Naopak se i v tomto případě omezila na *de facto* doslovnou reprodukci námitek uplatněných v doplnění odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí.
47. Soud se tedy zřetelem ke zvolenému způsobu konstrukce žalobních námitek mohl, nevynaložila-li ani sama žalobkyně v tomto směru odpovídající procesní aktivitu, žalobkyni předestřenými otázkami zabývat toliko v té míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně nastolila. Soud tak na tomto místě opětovně připomíná shora akcentovaný význam dispoziční zásady přísně ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., a zdůrazňuje, že není a nemůže být úkolem soudu, aby za žalobkyni deficity její žalobní argumentace „doháněl“ a jal se jednotlivě hodnotit specificky nenamítané okolnosti, když žalobkyně sama takový přezkum náležitě neiniciovala. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jejího advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
48. Se zřetelem ke shora popsaným východiskům se proto soud za této situace omezuje na závěr, že se s provedeným posouzením ze strany žalovaného v tomto kontextu zcela ztotožňuje, jeho závěry bez výhrad sdílí a na tomto místě na ně pro absenci jakékoli relevantní polemiky s nimi ze strany žalobkyně odkazuje. Žalovaný správně poukázal na obecná východiska týkající se posuzování žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, rozložení břemene tvrzení a břemene důkazního, a náležitě se s argumentací žalobkyně vypořádal.
49. Žalobkyně odůvodněný případ shledala v celodenní péči o svého syna, kdy by jejím vycestováním došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného života. Žalobkyně konkrétněji péči o syna a nutnost její nepřetržité fyzické přítomnosti nespecifikuje a blíže nerozebírá. K tomuto žalobkyně pouze doložila zprávu školského zařízení. Její obsah však neprokazuje závěr o tom, že by péče o syna byla pouze na žalobkyni a syn byl v tomto rozsahu na žalobkyni zcela závislý. Naopak z tohoto podkladu pro rozhodnutí vyplývá, že péči o syna zajišťují oba rodiče, přičemž zpráva se zmiňuje spíše o otci, který syna do školského zařízení doprovází. Žalovaný tak dle přesvědčení soudu postupoval správně, pokud uvedl, že bylo na žalobkyni, aby hodnověrně doložila nutnost péče o syna, kterou mu poskytuje právě ona, a její přítomnost na území České republiky je tedy nezbytná.
50. Jak soud zdůraznil výše v rámci připomenutí obecných pravidel ovládajících tento typ správního řízení, konkrétní důvody, které odůvodňují upuštění od povinnosti podat žádost osobně, musí vymezit žadatel. V tomto ohledu proto správní orgány nepochybily, pokud žalobkyni nevyzvaly k doložení dalších listinných zpráv. Bylo pouze na žalobkyni, aby předložila případně další listiny na podporu svých tvrzení. Žalobkyně sama v žádosti uvedla, že její syn je „postižený“. K tomuto tvrzení nicméně nedoložila žádné další důkazy a spolehla se jen na předloženou zprávu školského zařízení. Správnímu orgánu proto nelze vytýkat, pokud diagnózu syna dovodil z předložené zprávy školského zařízení, a uzavřel, že syn žalobkyně trpí závažnější vývojovou dysfázií. Z obsahu zprávy školského zařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

však správní orgány rovněž zjistily, že syna do školy doprovází otec; o matce, která by synovi v tomto ohledu poskytovala zvláštní péči, se ve zprávě neuvádělo nic významnějšího.

51. Pokud pak bylo v závěru zprávy školského zařízení plédováno za to, aby z důvodu vhodnosti pro kvalitní péči syna bylo jeho matce umožněno vystavení dokumentů na území ČR, soud se i v tomto ohledu ztotožňuje s žalovaným a uzavírá, že vyjádření školského zařízení mají charakter doporučení podpůrných opatření ve smyslu § 16 školského zákona, a z pohledu předmětu tohoto řízení a podstaty sporu mezi účastníky je tak nadbytečné hodnotit, jestli byla tato pasáž vložena do zprávy školského zařízení účelově.
52. Se zřetelem k tomu, že žalobkyně nad rámec fakticky doslovné reprodukce odvolacích námitek v tomto směru v podané žalobě ani v dalším průběhu soudního řízení ničeho dalšího nedoplnila, nemohl soud námitkám soustředěným pod druhým žalobním bodem přisvědčit.
53. Soud shrnuje, že správní orgány se argumenty vznesenými žalobkyní zabývaly, připustily, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně v důsledku zamítnutí její žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti sice dojde, nicméně neshledaly tento zásah natolik zásadním, aby odůvodňoval postup podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud tento závěr sdílí. Nepřiměřeným v tomto ohledu soud neshledává ani dopad vycestování žalobkyně do země původu. Ani okolnost, že žalobkyně bude muset v případě zájmu o legalizaci jejího pobytu na určitou dobu vycestovat mimo území ČR, totiž není sama o sobě bez dalšího za dané skutkové situace v mezích, v níž jí žalobkyně tvrdila a prokazovala, v poměření s důvodem vycestování žalobkyně, tj. legalizaci jejího pobytu na území České republiky, natolik razantním zásahem do jejích práv, aby bez dalšího odůvodňovala postup podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně relevantně netvrdí, že jí konkrétní důvody brání v tom, aby naplánovala cestu do země původu takovým způsobem, aby k nepřiměřenému zásahu do její rodinné situace nedošlo. Není sporu o tom, že vycestování do země původu je do určité míry způsobitelné do soukromého a rodinného života žalobkyně bezpochyby zasáhnout. Soud však na základě skutečností tvrzených a prokázaných žalobkyní nedospěl k názoru, že by takový zásah byl nepřiměřený jeho účelu. Za stěžejní v tomto ohledu soud považuje, že případné odloučení žalobkyně od rodiny, nerozhodla-li by se rodina vycestovat společně, by bylo pouze přechodné, na nezbytně dlouhou dobu, a to za situace, kdy z jediného relevantního podkladu pro tvrzení o potřebě osobní péče matky o jejího syna vyplývá, že jej do školského zařízení doprovází otec (viz výše). S ohledem na moderní technologie, jejichž využití v zemi původu žalobkyně nic nebrání (žalobkyně na nic takového ostatně ani nijak nepoukazovala), by žalobkyně mohla i po tuto dobu pravidelný kontakt se svou rodinou udržovat.
54. Ani soud tak neshledává na daném skutkovém půdorysu žádné zásadní důvody, pro které by zásah do rodinného a soukromého života mohl být považován za nepřiměřený. Samo přechodné vycestování dle názoru soudu nemůže za dané situace založit natolik významný zásah do života žalobkyně a její rodiny, aby bylo možné bez dalšího od povinnosti osobního podání žádosti upustit.
55. Nedůvodnou shledal soud konečně rovněž námitku pod **třetím žalobním bodem** zpochybňující účelnost samotné právní úpravy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

56. Jak již dříve vyložil Nejvyšší správní soud, zakotvení povinnosti osobního podání žádosti o povolení k taxativně vymezeným pobytům není nesouladné s ústavně zaručeným právem domáhat se stanoveným postupem svého práva u správních orgánů (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Zejména tehdy, pokud správní orgány adekvátně využívají ustanovení o možnosti upustit od osobního podání žádosti, není důvodu o ústavní konformitě povinnosti osobního podání žádosti jakkoli pochybovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016 - 52, nebo ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 217/2019 - 32).
57. K otázce přezkumu smysluplnosti požadavku osobní přítomnosti při podání žádosti o pobytové oprávnění u zastupitelského úřadu se kasační soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018 - 22, když uvedl, že *„[t]uto skutečnost však nelze v daném řízení hodnotit, neboť osobní forma podání je stanovena přímo zákonem. Zastupitelský úřad se při posuzování žádosti o upuštění od tohoto požadavku nemusí zabývat tím, proč je osobní podání v konkrétním případě důvodné, rozumné či nezbytné, ale naopak tím, zda existují důvody, pro které není třeba na osobním podání trvat. Předmětem soudního přezkumu tedy nemůže být hodnocení smysluplnosti osobního podání, ale pouze posouzení, zda správní orgány správně vyložily neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a poté jej správně aplikovaly na zjištěný skutkový stav. Vysvětloval-li tedy krajský soud v rozsudku smysluplnost osobního podání (z hlediska možnosti posoudit předložené doklady a žádosti, seznámit se se žadatelem, zohlednit okolnosti v dané zemi a bezpečnostní politiku ČR), jedná se o argumentaci jdoucí nad rámec projednávané věci, tj. námitky stěžovatelky brojící proti tomuto vysvětlení se mívají s podstatou věci“* (obdobně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018 - 50).
58. V návaznosti na závěr kasačního soudu, s nímž se zdejší soud zcela ztotožňuje a neshledává důvodu se od něj v posuzovaném případě jakkoli odchylovat, tak městský soud toliko poznamenává, že polemizuje-li žalobkyně se smyslem a účelem povinnosti stanovené zákonem spočívající v osobním podání žádosti o pobytové oprávnění, jedná se o námitku mimoběžnou z pohledu předmětu tohoto řízení. Přestože se žalobkyni může zdát povinnost osobního podání žádosti u zastupitelského úřadu s ohledem na její dlouhodobý faktický pobyt na území České republiky nadbytečná a v porovnání s obtížemi, které by pro ni vycestování za tímto účelem vznikly, i přehnaně formalistická, jedná se o zákonem stanovenou povinnost a není v pravomoci správních orgánů (ani zdejšího soudu) tento zákonný požadavek (nad rámec naplnění předpokladů tzv. odůvodněného případu) přezkoumávat. Soud se přitom ztotožňuje se závěrem žalovaného o nepřenositelnosti závěrů vyslovených v žalobkyní připomínaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, kde se jednalo o skutkově odlišný případ žádosti cizince o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt, kdy byla současně dána objektivní překážka způsobená epidemiologickými opatřeními v době probíhající pandemie koronaviru, které vyloučily osobní podání takové žádosti.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
60. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch

žalovaný, avšak žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jejího doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2023

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.